

— der var ikke noget at gaa til Valg paa, der var ikke noget at strides om.

Hvis nu det Program, Hr. Jensen-Sønderup fremsatte, fremdeles er Venstres og hele Regeringens Program, ja, saa kan det kun glæde mig. Det kan kun glæde mig, at Venstre nu *efter* Valget gennem sin Ordfører er vendt tilbage til det Standpunkt, der var Venstres *før* Valget, men som ikke var det, Venstre og de Konservative gik til Valg paa mod os. De gik til Valg paa noget helt andet. De gik til Valg paa, at den Regering, vi havde haft siden forrige Valg, skulde styres og ikke mere maatte komme igen, at de Partier, som havde støttet den, ikke maatte sejre, fordi vi skulde have en Forandring i den sønderjydske Politik. Det var det, man gennem hele den konservative Presse og Venstres Presse stillede frem for Vælgerne, at nu kunde *de* gribe effektivt ind i det sønderjydske Spørgmaal og faa gennemført en anden Politik og et andet Resultat end det, som vilde blive tilvejebragt, hvis Ministeriet Zahle blev siddende.

Derfor var dette Valg et uklart Valg. Hele Valgsituationen var fuldkommen uklar — for at bruge et mildt parlamentarisk Ord — og det var det, man tilstræbte ved at fremtvinge en Opløsning i den Situation, som forelaa. Det var netop det, man vilde, og *det* var det uparlamentariske, som den Gang skete.

Ogsaa jeg tror, at vi nu faar nøjagtig det samme Resultat i det sønderjydske Spørgsmaal, som vi vilde have faaet, hvis Ministeriet Zahle havde siddet i Dag, ganske det samme Resultat, ikke Spor Afvigelse derfra, ikke en Tøddels Forandring. Og dette glæder mig. Et konservativt Blad skrev forleden, at Ministeriet Zahles sønderjydske Politik havde sejret. Det bliver Ministeriet Zahles uvisnelige historiske Ære. Det at have ført det sønderjydske Spørgsmaal frem paa en saadan Maade og saa langt, at den Politik ikke kunde rokkes, ikke en Gang af et Overrumplingsvalg, der blev fremtvinget paa uansvarlig Maade, og gennem en Valgkamp, der blev gennemført paa et ganske uklart Grundlag, for stadig at bruge et meget mildt parlamentarisk Udtryk. Det bliver Ministeriet Zahles uvisnelige historiske Ære at have ført det sønderjydske Spørgsmaal frem paa en saadan Maade og saa langt i Overensstemmelse med Rigsdagsresolutionen af 23. Oktober 1918, i Overensstemmelse med alle danske Partiers oprindelige Stilling. Men hvad skulde saa Valget til? Det

skulde til for paa dette kunstige, uansvarligt fremtvungne Grundlag at skabe en politisk-social Forandring her i Landet, saa at de Partier, der ikke havde været ved Roret, kunde komme til Roret, kunde komme til at føre en anden Politik, navnlig ogsaa en anden Socialpolitik. Man gik ud til visse Vælgerlag og forestillede dem, at hele denne Indgriben i det økonomiske Liv med Rationering og Prisregulering o. s. v. skulde bringes til Fald; man maatte have Luft for Friheden, fri Handel. Det var den Slags Instinkter, man appellerede til. Det var det, der var Formaalet med at faa dette Valg. Den sønderjydske Politik kunde ikke rokkes, den er ikke blevet rokket og vil ikke blive rokket, heldigvis.

Men det, der saaledes er sket i dansk Politik i de sidste skøbningsvangre Maaneder, har yderligere bestyrket os i vor Opfattelse af, at naar vi nu skal gaa til en Grundlovsforandring med hele det tunge og besværlige Apparat, som hører dertil, kan vi ikke indskrænke os til nogle faa tekniske Ændringer i den hidtidige Forfatning; vi maa gaa grundigere til Værks.

Man siger ganske vist, som nu Hr. J. C. Christensen, og som det er blevet sagt saa mange Gange: Det gælder blot om, at Sønderjyderne faar Repræsentation; uden Grundlovsforandring kan de ikke faa Repræsentation i Landstinget, vi maa altsaa have en Grundlovsændring. Men det er dog ikke ligegyldigt, hvilken Forfatning vore fraskilte og nu hjemvendende Landsmænd gaar ind til. Det kan ikke være os en ligegyldig Ting. De Aar, der er gaaet, siden vi fik den nuværende Grundlov af 5. Juni 1915, har i høj Grad vist os, at den Forfatning, vi den Gang fik, og som den Gang var et Fremskridt, et betydeligt Fremskridt, fordi vi kom bort fra den privilegerede Valgret, og som dermed ogsaa kunde blive et velegnet Udgangspunkt for nye Fremskridt, nu er forældet og efter vor Mening maa revideres, og revideres grundigt.

Man siger: Hvis noget saadant skal ske, maa Sønderjyderne selv med. Jeg har en Gang tidligere her i Salen spurgt, hvad der egentlig menes dermed. Vi ønsker Valgretsaldern nedsat, og hvis det ikke sker nu, kommer de unge Sønderjyder ikke til at tale med ved et kommende Forfatningsvalg, selv efter at Sønderjyderne har faaet Valgret i Almindelighed her. Det vil ikke ske, og ærede Medlemmer ved, at der foreligger et meget bestemt Krav fra hele den sønderjydske Arbejderbefolkning, i alt Fald den, der er